

ΣΟΥΔΑΝ

Το Σουδάν αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα δίκτυα μετανάστευσης της Βορειοανατολικής Αφρικής. Η Ε.Ε. κατηγορείται ότι χρηματοδοτεί παραστρατιωτικές οργανώσεις και ΜΚΟ με στενές διασυνδέσεις με την τρέχουσα εξουσία με σκοπό την παρεμπόδιση των προσφύγων που προσπαθούν να φτάσουν στην Ευρώπη.

Τον Απρίλιο του 2019, στο Σουδάν, μαζικές διαδηλώσεις αλλά και ο κρατικός στρατός οδήγησαν στην πτώση του δικτάτορα Ομαρ αλ-Μπασίρ (ο οποίος διώκεται για εγκλήματα πολέμου και γενοκτονίας), ύστερα από 30 χρόνια στην εξουσία. Σήμερα, στην εξουσία, βρίσκεται μια μεταβατική κυβέρνηση αποτελούμενη κυρίως από στελέχη του κρατικού στρατού και στελεχών που ηγήθηκαν παραστρατιωτικών οργανώσεων κατά τη γενοκτονία του Νταρφουρ, σκοτώνοντας εκατοντάδες χιλιάδες αμάχους.

ΣΟΥΔΑΝ

Οι διαδηλώσεις συνεχίζονται έως και σήμερα με βασικό αίτημα τη δημοκρατική διοίκηση του κράτους. Το γυναικείο κίνημα αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα προπύργια της αντίστασης αυτής.

ΣΟΥΔΑΝ

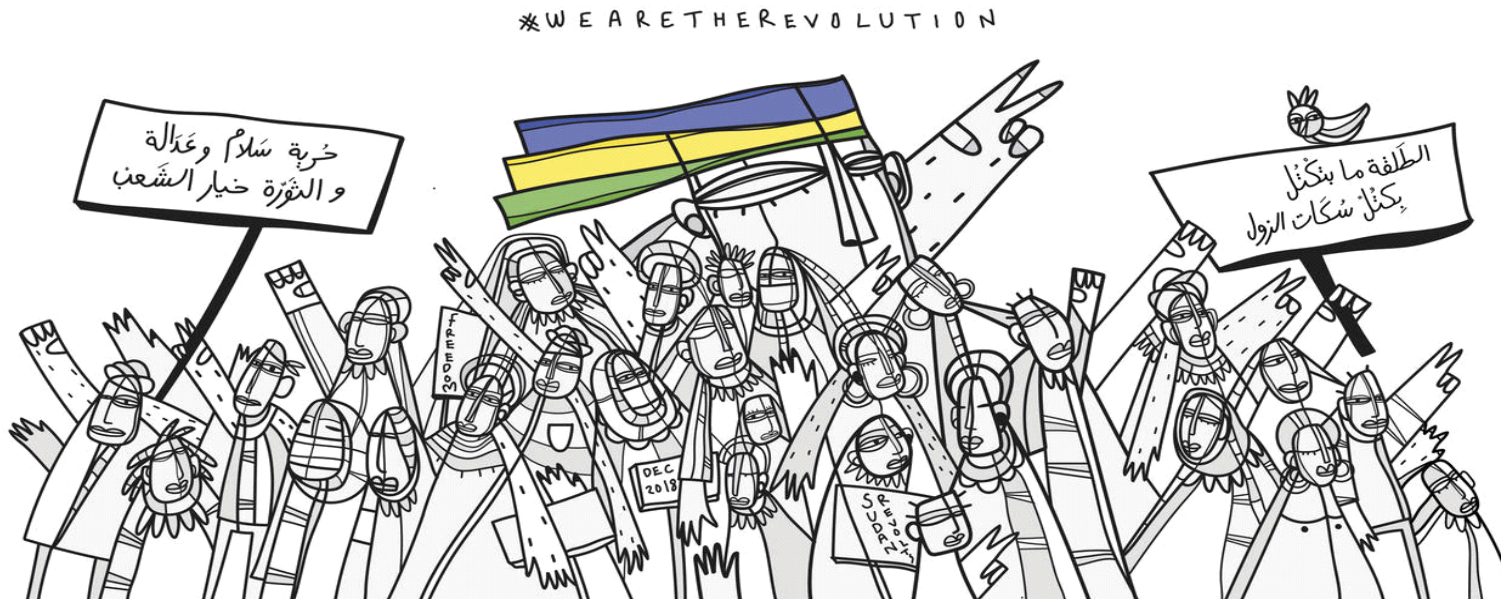
8th March 2016

Το 1952, κατά την προσπάθεια για την ανεξαρτητοποίηση από τις αγγλικές δυνάμεις δημιουργήθηκε το Σωματείο Σουδανέζων Γυναικών, ένα από τα πρώτα και μεγαλύτερα γυναικεία σωματεία της Αφρικής. Ήταν αναμενόμενο λοιπόν ότι η διάλυση του ήταν άμεσος στόχος του δικτάτορα αλ -Μπασίρ όταν κατέλαβε την εξουσία το 1989. Αν και φαινομενικά το σωματείο διαλύθηκε τότε, η πραγματικότητα ήταν ότι συνεχισε τη δράση του βγαίνοντας ξανά στο προσκήνιο το 2012 οργανώνοντας μαζικές διαδηλώσεις ενάντια στην κρατική καταστολή και το βασανισμό των πολιτικών κρατουμένων από τις μυστικές υπηρεσίες πληροφοριών. Το σωματείο, αν και έχει συμβάλει σημαντικά στους αγώνες των γυναικών, δεν αποτελεί παρά ένα μόνο κομμάτι του γυναικείου κινήματος και των διεκδικήσεων του για χειραφέτηση, ισότητα και ελευθερία καθώς οι

διεκδικήσεις αυτές ξεπερνούν τις αλλαγές σε επίπεδο νομοθετικού πλαισίου και εντός του υπάρχοντος συστήματος.

*Alaa Satir- Σουδανέζα
εικαστικός και πολιτική
ακτιβίστρια. The signs in
the last image read:
“Bullets Don’t Kill, Silence
Does” and “Freedom,
Justice, Peace – People
Choose To Revolt”....Τα
πλακάτ αναγράφουν
αντίστοιχα: “Οι σφαίρες
δεν σκοτώνουν, σκοτώνει η
σιωπη” και “Ελευθερία,
Δικαιοσύνη, Ειρήνη- Ο
λαός επιλέγει την
επανάσταση”*

Η τέχνη έχει εξελιχθεί σε σημαντικό εργαλείο της κοινωνικής επανάστασης, με σκοπό την αυτοπαρουσίαση και αυτοδιάθεση των γυναικών του κινήματος, αποτυπώνοντας την αλήθεια μέσα από τα μάτια τους.

*Η σημαία που φαίνεται στην εικόνα αποτελεί την πρώτη επίσημη σημαία του Σουδάν ως ανεξάρτητο κράτος (από το 1956-1970) και φέρει 3 χρώματα: το μπλε του Νείλου, το κίτρινο της Σαχάρας και το πράσινο της γόνιμης γης. Η σημαία αυτή συμβόλιζε την ομόνοια μεταξύ των διαφόρων εθνοτήτων, φυλών και θρησκειών χωρίς διακρίσεις. Αντικαταστήθηκε από την παν-Αραβική σημαία (ως συνέπεια της πολιτικής μεταστροφής της χώρας μέσω του στρατιωτικού πραξικοπήματος του 1969) με το χαρακτηριστικό μαύρο, λευκό και κόκκινο. Τη σημαία αυτή μοιράζονται το Ιρακ, η Αίγυπτος, η Υεμένη και η Συρία.

Η εντολή του στρατού: “Λυγίστε τα κορίτσια, γιατί εάν λυγίσετε τα κορίτσια, θα λυγίσετε και τους άντρες”.
Τόσο τις φοβούνται.

Γνωρίζουν πολύ καλά ότι το ανυπότακτο πνεύμα των γυναικών του Σουδάν, αυτό που φέρει στους ώμους του δεκαετίες καταπίεσης από τις αποικιοκρατικές ευρωπαϊκές δυνάμεις, το απολυταρχικό καθεστώς Αλ-Μπασίρ αλλά και την τωρινή εξουσία των στρατιωτικών δυνάμεων του RSF, αποτελεί τη μεγαλύτερη για αυτούς απειλή. Ίσως για την εξουσία η απειλή αυτή να φαίνεται πρωτόγνωρη, ίσως και όχι, δε μπορούμε να γνωρίζουμε με σιγουριά. Για τις αδερφές μας στο Σουδάν όμως ένα είναι σίγουρο, η απειλή βρίσκεται κάθε μέρα στο διάβα τους, στο δρόμο για το σχολείο, το χωράφι, το σπίτι. Αρκεί να σκεφτεί κανείς ότι ο νόμος της δημόσιας τάξης επιτρέπει στον κάθε μπάτσο και στρατιωτικό να τιμωρεί κατά την κρίση του κάθε γυναίκα που δε συμμορφώνεται με τους ενδυματολογικούς νόμους ενός βαθιά συντηρητικού κράτους.

“Κάθε πλήγη που σχίζει την πλάτη σου... πονάει τις γυναίκες όλου του κόσμου, κάθε σημάδι που φέρεις είναι και δικό μας”

Enas Satir- Σουδανέζα εικαστικός και πολιτική ακτιβίστρια

Ίσως τώρα να μπορεί κανείς να φανταστεί την καθολική καταστολή όσων επιλέγουν να αντισταθούν, να γίνουν οι ίδιες η επανάσταση. Οι συλληφθείσες, οι βιασμένες και οι νεκρές στα χέρια της εξουσίας είναι ήδη εκατοντάδες.

Κι αν σ' αυτό το σημείο πιθανολογεί κανείς ότι αυτό ήταν αρκετό για να τις φοβίσει κι ότι πλέον συνεχίζουν λίγες, δεν ήταν, είναι πολλές και συνεχίζουν.

Είναι εκείνες που τραγουδούν πάνω σε αμάξια ύμνους λευτεριάς σε πλήθη χιλιάδων, εκείνες που μαγειρεύουν στα στενά για τους απεργούς, εκείνες που ανοίγουν τα σπίτια τους για να κρύψουν διαδηλωτές, εκείνες που δημιούργησαν ειδικά δίκτυα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης για την καταγραφή των μελών των δυνάμεων καταστολής που τσακίζουν τον κόσμο, εκείνες που στέκονται ακόμα στις πλατείες. Είναι εκείνες, που τις νύχτες, στους δρόμους του Σουδάν, κανένα σκοτάδι δεν είναι αρκετό για να σβήσει το φως που εκπέμπει η βουρκωμένη τους ματιά

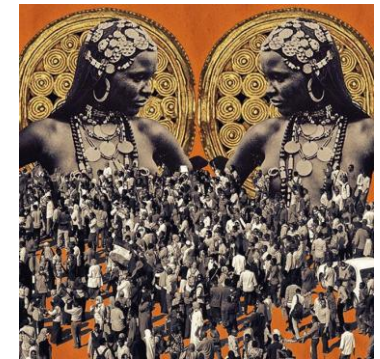
Όπλα, απ' αυτά που ρίχνουν σφαίρες και ανοίγουνε πληγές, δεν έχουν - τουλάχιστον όχι προς το παρόν.

Μόνα τους όπλα η αλληλεγγύη, το σώμα και η φωνή τους.

Το χέρι που δε φοβήθηκαν να σηκώσουν

Το σώμα που δε φοβήθηκαν να χρεώσουν

Τη φωνή που δε φοβήθηκαν να υψώσουν

“it took me time to realize that my voice is a revolution and not 'Awrah.'

*Women are raised to believe that their bodies, their voices are
"Awrah":something to be concealed.*

*Μου πήρε καιρό να καταλάβω ότι η φωνή μου είναι μία επανάσταση και όχι
'Awrah'. *οι γυναίκες ανατρέφονται με την πεποίθηση ότι τα σώματα τους, οι
φωνές τους είναι 'Awrah': κάτι που πρέπει να μένει κρυφό
Enas Satir- Σουδανέζα εικαστικός και πολιτική ακτιβίστρια*

Alaa Salah: a Woman Who Became the Symbol of the Sudanese Revolution

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΥΜΑ

Το 2018 εκατοντάδες χιλιάδες κορίτσια και γυναίκες συναντήθηκαν για να παροτρύνουν τους νομοθέτες της Αργεντινής να αποποινικοποιήσουν και να διασφαλίσουν την πρόσβαση στην άμβλωση. Αυτές οι γυναίκες αποτελούν μέρος μίας τεράστιας εκστρατείας. Προέρχονται από διαφορετικά κινήματα και οργανώσεις της Αργεντινής και ενώθηκαν ενόψει του αιτήματός τους για αλλαγή.

Γυναίκες διαδηλώνουν στην Αργεντινή υπέρ του δικαιώματος στην άμβλωση. Είναι ντυμένες σαν καθολικές μοναχές, τονίζοντας έτσι την σθεναρή αντίθεση της Εκκλησίας ενώ κρατούν στα χέρια του το χαρακτηριστικό πράσινο μαντήλι, που συμβολίζει το αίτημά τους για νόμιμες αμβλώσεις.

Αυτή η συγκέντρωση είναι η επιτομή περισσότερων από 30 χρόνων αγώνων, από το 1987 όταν η Ντόρα Κολεδέσκι, δικηγόρος, συνδικαλίστρια, τροτσκίστρια και φεμινίστρια, ίδρυσε την πρώτη συλλογικότητα που διεκδίκησε την αποποινικοποίηση, την Επιτροπή για το Δικαίωμα στην Άμβλωση.

«Αντισυλληπτικά για να μην κάνουμε άμβλωση. Άμβλωση για να μην πεθαίνουμε»

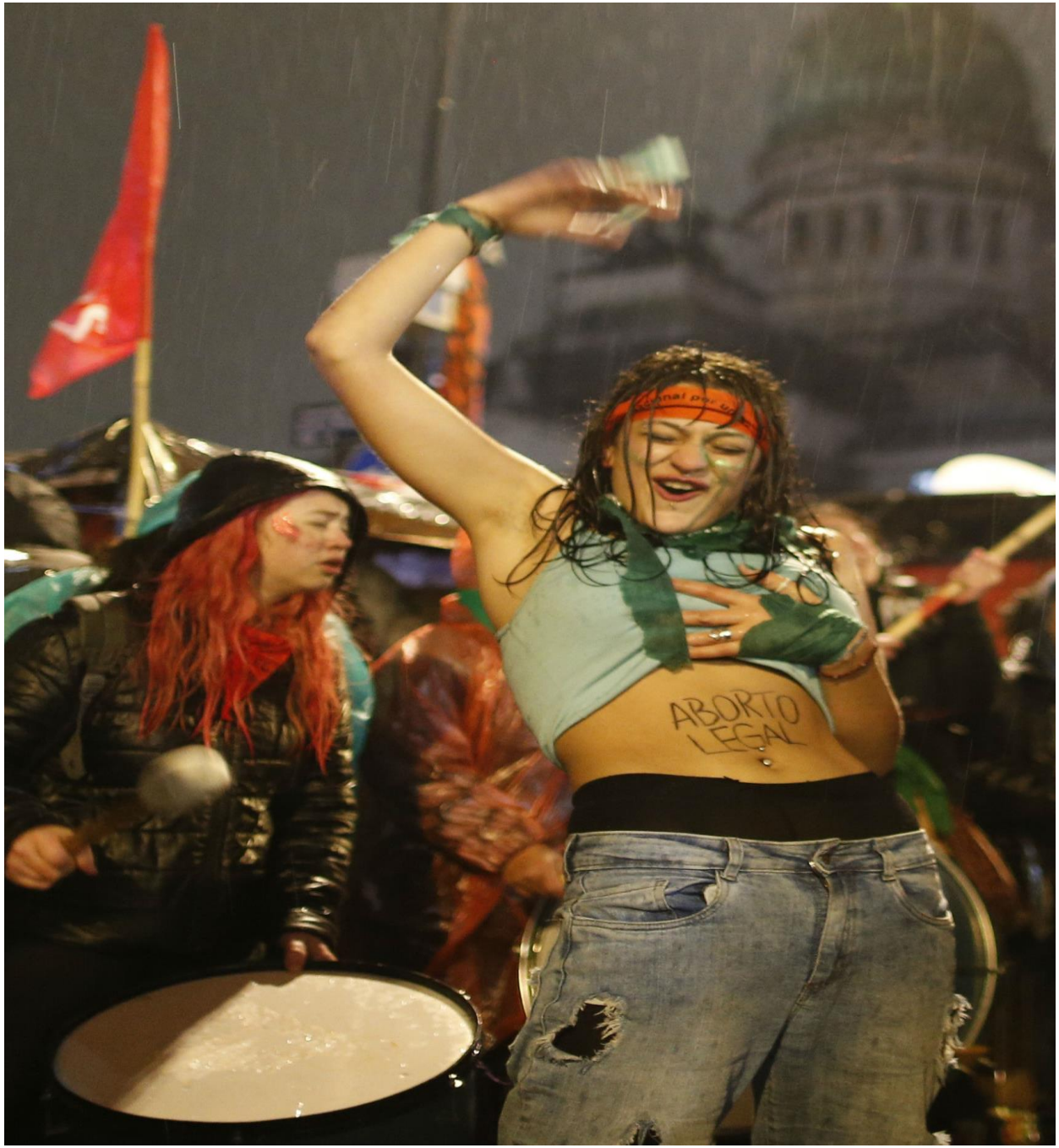
Σε μια θυελλώδη συνεδρίαση, που διήρκεσε για περισσότερες από 15 ώρες, η Γερουσία της χώρας του Πάπα Φραγκίσκου καταψήφισε τελικά το νομοσχέδιο, με 38 ψήφους κατά έναντι 31 υπέρ.

Φέτος το Φεβρουάριο του 2020, δεκάδες χιλιάδες γυναίκες συγκεντρώθηκαν στο Μπουένος Άιρες ζητώντας από τον νέο πρόεδρο, Αλμπέρτο Φερνάντεζ, να κάνει πράξη αυτό που είχε υποσχεθεί. Είναι η ένατη φορά που το κίνημα αποποινικοποίησης των αμβλώσεων φτάνει κοντά στην επιτυχία. Ο νέος πρόεδρος της Αργεντινής έκανε πρόσφατα ξεκάθαρη την πρόθεσή του να μπει τέλος σε αυτό το διχαστικό ζήτημα, με την νομιμοποίηση των αμβλώσεων και τόνισε πως η παρούσα κατάσταση το μόνο που κάνει είναι να ζημιώνει τη χώρα.

Χρειάστηκε να φτάσει το 2005 για να συσταθεί η Εθνική Εκστρατεία για το Δικαίωμα στη Νόμιμη, Ασφαλή και Δωρεάν άμβλωση, με τη συμμετοχή περισσότερων από 500 οργανώσεων. Το 2007 κατέθεσαν το πρώτο νομοσχέδιο για την εκούσια διακοπή της κύησης. Το κατέθεσαν άλλες επτά φορές. Έως ότου τελικά κατάφεραν το 2018 να συζητηθεί σε αυτή τη χώρα, όπου κάθε χρόνο 500.000 γυναίκες καταφεύγουν σε παράνομες αμβλώσεις και σχεδόν 50.000 καταλήγουν στο νοσοκομείο λόγω των επιπλοκών.

#NI UNA MENOS! ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΛΙΓΟΤΕΡΗ!

Η *Ni una menos* είναι φεμινιστική οργάνωση, τετάρτου κύματος από την Αργεντινή, η οποία έχει εξαπλωθεί και σε άλλες χώρες της λατινικής Αμερικής, κάνοντας εκστρατεία κατά της βίας σε βάρος των γυναικών. Στην επίσημη σελίδα της στο διαδίκτυο, η οργάνωση, ορίζεται ως μία «συλλογική κραυγή κατά της ανδρικής βίας».

Σύμφωνα με τις τελευταίες έρευνες, στην Αργεντινή μια γυναίκα δολοφονείται κάθε 30 ώρες -από το 2008 μάλιστα, όταν ξεκίνησε και η καταγραφή των γυναικοκτονιών, έχουν δολοφονηθεί 3.000 γυναίκες. Τα στοιχεία αυτά δείχνουν ότι δεν πρόκειται για μεμονωμένα περιστατικά

έμφυλης βίας αλλά αντίθετα σκιαγραφούν μια πανδημία γυναικοκτονιών. Παρόλο που ο όρος «γυναικοκτονία» έχει συμπεριληφθεί στο Ποινικό Κώδικα ήδη από το 2012, μόνο ένας δράστης έχει φυλακιστεί, μέχρι στιγμής, με την κατηγορία αυτή.

Όλα ξεκίνησαν το Μάιο του 2015, όταν η 14χρονη Chiara Paez από την Αργεντινή δολοφονήθηκε από τον 16χρονο σύντροφό της, ενώ ήταν μόλις δύο μηνών έγκυος. Το σώμα της άτυχης κοπέλας βρέθηκε στις 11 Μαΐου, τρεις μέρες αφότου είχε δηλωθεί η εξαφάνιση της στις Αρχές, θαμμένο νότια της πόλης Sant Fe, στην αυλή ενός σπιτιού που κατοικούσαν ο παππούς και η γιαγιά του συντρόφου της Chiara.

Χιλιάδες γυναίκες της Αργεντινής απάντησαν σε αυτό το έγκλημα με μια μαζική διαδήλωση, η οποία τροφοδοτήθηκε λόγω των συνεχώς αυξανόμενων δολοφονιών γυναικών και κοριτσιών. Κοντά στις 300.000 γυναίκες συγκεντρώθηκαν στο Buenos Aires στις 3 Ιουνίου του 2015 και διαδήλωσαν «Ni una menos» (Ούτε μία λιγότερη), απαιτώντας καμία άλλη γυναίκα να μη χαθεί στην Αργεντινή εξαιτίας της βίας που στρέφεται κατά του γυναικείου φύλου. Το κίνημα «Ούτε μία λιγότερη» διαδόθηκε σε όλη τη Λατινική Αμερική. Διαδηλώσεις κατά της έμφυλης βίας ξέσπασαν σε κάθε χώρα.

Στις 8 Οκτωβρίου του 2016, η 16χρονη Lucia Perez δολοφονήθηκε με άγριο τρόπο στην παραλιακή πόλη Mar del Plata της Αργεντινής. Μια συμμορία την απήγαγε έξω από το σχολείο της, τη νάρκωσε και το νεαρό κορίτσι βιάστηκε μέχρι θανάτου.

Φεμινιστικές οργανώσεις της Αργεντινής κάλεσαν τις γυναίκες σε απεργία την Τετάρτη 19 Οκτωβρίου με το σύνθημα «Αν η ζωή μου δεν έχει αξία, τότε να αναπαραχθείς χωρίς εμένα». Χιλιάδες άνθρωποι, φορώντας μαύρα ρούχα και αψηφώντας την καταρακτώδη βροχή στο Buenos Aires, συγκεντρώθηκαν για να διαμαρτυρηθούν. Η μέρα αυτή ονομάστηκε «Μαύρη Τετάρτη». «Η διαμαρτυρία αυτή είναι για όλες τις γυναίκες που λείπουν, για τις δολοφονημένες και αγνοούμενες, για να εκφράσουμε την οργή μας για τη βία, τη φαλλοκρατική τρομοκρατία, την ατιμωρησία, τη συγκάλυψη, την απάθεια, την κρατική και αστυνομική συνενοχή», ανέφερε στο κάλεσμά της η συλλογικότητα «Ni Una Menos».

Ωστόσο, μετά τη δολοφονία της 16χρονης Lucia Perez, οι γυναίκες της Αργεντινής κατέβηκαν ξανά στους δρόμους για να διαδηλώσουν και να εκφράσουν τον αποτροπιασμό τους για μια περαιτέρω «γυναικοκτονία», αυτήν της 21χρονης ακτιβίστριας των «Ni Una

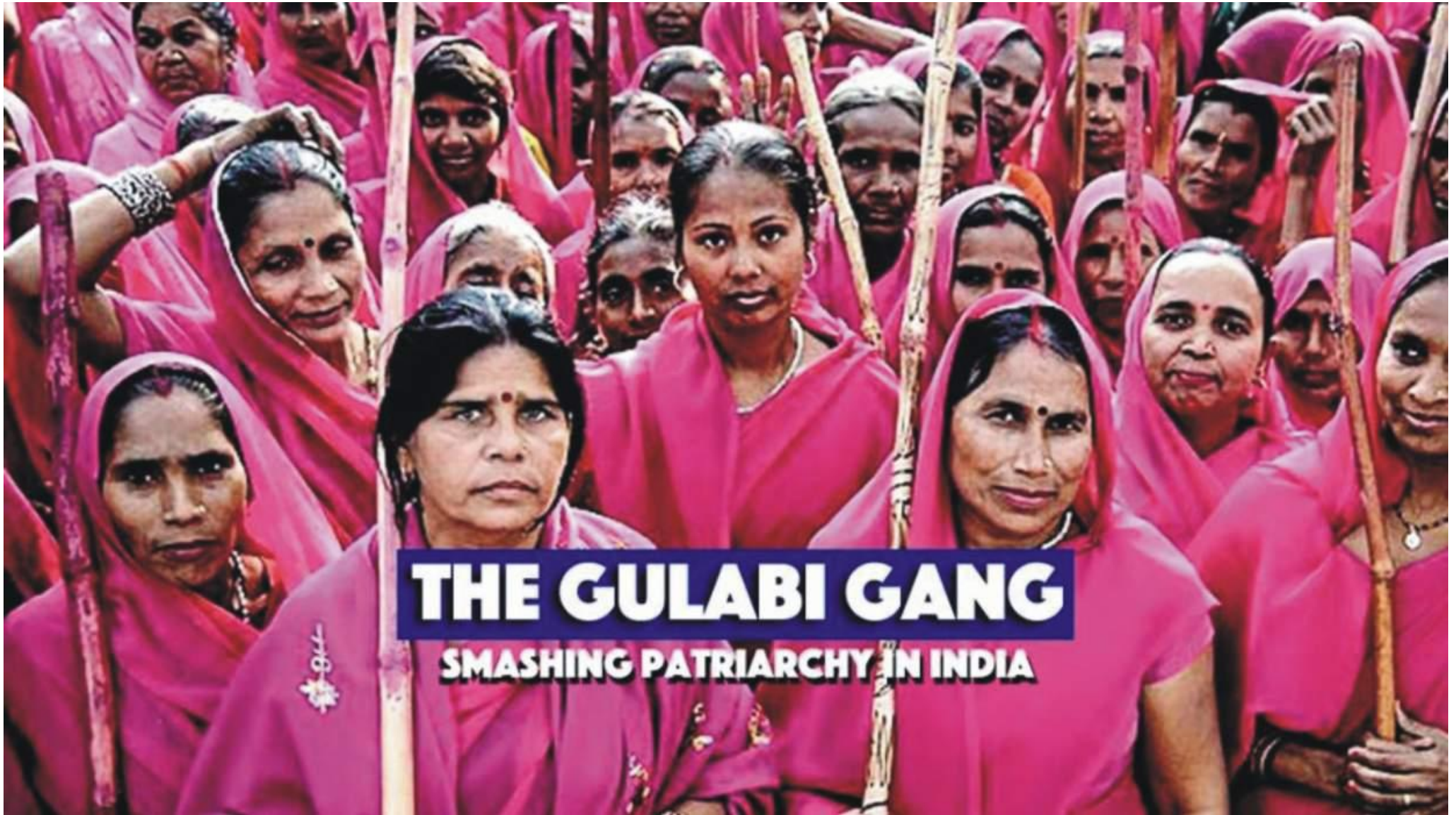
Menos», Micaela Garcia. Η 21χρονη φοιτήτρια εξαφανίσθηκε ενώ έφευγε από κλαμπ στην πόλη Guleguay (που βρίσκεται 140 μίλια βόρεια του Buenos Aires) το βράδυ της 1^{ης} Απριλίου 2017. Μια εβδομάδα αργότερα το απογυμνωμένο της κορμί βρέθηκε πεταμένο έξω από τη πόλη.

Η κοινωνική κατακραυγή εναντίον των δυο ανδρών που απήγαγαν, βίασαν και στραγγάλισαν τη Garcia ήταν τεράστια. Μεγαλύτερη ακόμη οργή ξέσπασε όμως μετά τη σύλληψη τους, καθώς διαπιστώθηκε ότι ο ένας εκ των δυο δραστών ήταν κατά συρροή βιαστής και του είχαν επιβληθεί ποινές κάθειρξης για προηγούμενες επιθέσεις μέχρι και το 2020. Ωστόσο, ο κατά συρροή βιαστής ήταν έξω κατόπιν υφ' όρων απολύσεως από τον Αύγουστο του 2016. Η αντίδραση των γυναικών ήταν άμεση και οι κινητοποιήσεις μαζικές, καθώς χιλιάδες γυναίκες κατέβηκαν σε διαδήλωση το Σάββατο 8 Απριλίου στο Buenos Aires, στην Santa Fe και τη Rosario, καθώς και σε μικρότερες πόλεις. Με συνθήματα όπως «Ni Una Menos», «Vivas Nos Queremos» (Μας θέλουμε ζωντανές), «Estado Responsable» (Το κράτος είναι υπεύθυνο) και «Justicia por Micaela» (Δικαιοσύνη για τη Micaela) οι γυναίκες απαίτησαν να αποδοθεί δικαιοσύνη για το θύμα όχι μόνο μέσω της παραδειγματικής τιμωρίας των βιαστών και δολοφόνων της αλλά και διά της τιμωρίας του δικαστή Carlos Rossi. Η Micaela Garcia είχε συμμετάσχει στα κοινωνικά κινήματα και είχε ενεργή συμμετοχή στον αγώνα κατά της έμφυλης βίας. «Η Micaela αγωνιζόταν για μια πιο δίκαιη κοινωνία και εμείς δεν θα εγκαταλείψουμε ποτέ αυτόν τον αγώνα» σχολίασε η Sandra Miguez, δημοσιογράφος και εκπρόσωπος του Δικτύου Δημοσιογράφων με Έμφυλο Όραμα.

ARGENTINH

INDIA

THE GULABI GANG
SMASHING PATRIARCHY IN INDIA

Στην Ινδία, μια χώρα με βαθιά πατριαρχική κουλτούρα και κοινωνική ιεραρχία με βάση τις κάστες, όπου οι γυναίκες αντιμετωπίζονται σαν κτήματα των πατεράδων, των συζύγων και των πεθερικών τους, καθημερινά κακοποιούνται, βιάζονται και βιώνουν την εκδούλευση, οι γυναίκες πήραν τη ζωή τους στα χέρια τους και ορθοστάτησαν ενάντια στη φτώχεια, την εκμετάλλευση, την ανισότητα και το διεφθαρμένο κράτος.

Η **Ροζ Συμμορία**, ή στη γλώσσα τους **Gulabi Gang**, με ιδρύτρια την Sampat Pal Devi, ενώνει πάνω από 10.000 γυναίκες ολόκληρης της Ινδίας στον αγώνα της υπεράσπισης

των γυναικείων δικαιωμάτων.

Οι γυναίκες αυτές, φορώντας την στολή της Gulabi Gang και κρατώντας στα χέρια lathi, παραδοσιακά ινδικά πολεμικά ραβδιά που χρησιμοποιούν ως όπλο αυτοάμυνας, διαδηλώνουν στα διάφορα χωριά προασπιζόμενες τα δικαιώματά τους, την εκπαίδευση των παιδιών τους, και ιδιαίτερα των κοριτσιών, και την καταπολέμηση της φτώχειας, της διαφθοράς και της ενδοοικογενειακής βίας.

Παρεμβαίνουν με οποιονδήποτε τρόπο σε ό,τι θεωρούν καταπάτηση και αδικία. Είναι γυναίκες κάθε ηλικίας, αυτοοργανωμένες, οι οποίες ντύθηκαν στα ροζ, το χρώμα της ζωής και της θυληκότητας γι' αυτές, το οποίο επέλεξαν καθώς δεν χρησιμοποιείται από καμία κομματική παράταξη και έγιναν ένα σώμα, εκπαιδεύτηκαν και συνεχίζουν να εκπαιδεύονται καθημερινά στο lathi, στέκονται η μία δίπλα στην άλλη και παλεύουν ακόμη και μες στα ίδια τους τα σπίτια απαιτώντας σεβασμό και διεκδικώντας αξίες που εμείς θεωρούμε αυτονόητες.

Συναντιούνται συχνά, κάνοντας συνελεύσεις στα διάφορα χωριά και οργανώνοντας τις δράσεις τους ενάντια στις φρικαλεότητες που διαπράττονται στο πρόσωπο των γυναικών. Δεν υπάρχει κανένα είδος ιεραρχίας στη συμμορία τους, είναι όλες ίσες, ανεξαρτήτως μόρφωσης ή κάστας και αγωνίζονται για έναν κοινό σκοπό.

Η εκάστοτε τοπική διοίκηση και αστυνομία μάχεται σταθερά εναντίον τους, αλλά εκείνες όπως δηλώνουν «στέκονται βράχοι». Αρχή τους το να μάθουν πρώτα να υπερασπίζονται τον εαυτό τους πριν προσβάλλουν τον οποιονδήποτε άλλον. Η βάση του αγώνα τους είναι πρώτα να υπερασπιστούν και όχι να επιτεθούν. Ωστόσο, αν τα πράγματα δεν λειτουργήσουν με ειρηνικά μέσα, παίρνουν τα lathi στα χέρια τους και απαιτούν το δίκαιο.

Με τη συλλογική τους δράση καταφέρνουν πολλά στις αποστολές τους, ενημερώνουν τους ανθρώπους των τοπικών τους κοινωνιών, παρέχουν την «κόκκινη κάρτα» στις οικογένειες που βρίσκονται κάτω από το όριο της φτώχειας, η οποία

τους παρέχει επιδοτούμενη τροφή. Θέλουν να δημιουργήσουν ένα κέντρο αποκατάστασης για αλκοολικούς αλλά και ένα γυναικείο κέντρο ραφής υφασμάτων στο οποίο θα απασχολούνται.

Η συμμορία αντιμετωπίζει μεγάλο αριθμό κατηγοριών για παράνομες συνελεύσεις, ταραχές, επίθεση σε κυβερνητικό αξιωματούχο και παρεμπόδιση της διαδικασίας απόδοσης δικαιοσύνης.

«Είμαστε μια συμμορία για τη δικαιοσύνη», «Δεν είμαστε βίαιες, αλλά αν μας προκαλέσετε μπορούμε να γίνουμε κακές»

Για τις ίδιες, η λέξη «συμμορία» σημαίνει την ομάδα μέσα από την οποία σπάνε τον φόβο τους, χτίζουν σχέσεις αλληλεγγύης κι εμπιστοσύνης και μάχονται ενάντια στην καταπίεση για έναν κόσμο στον οποίο η ύπαρξή τους θα έχει τη σημασία που της αξίζει, για μια κοινωνία στην οποία θα είναι ενεργά μέλη και θα ακούγεται δυνατά η φωνή τους.

Μεξικό - Γουατεμάλα

Κάθε χρόνο υπολογίζεται ότι 66.000 γυναίκες δολοφονούνται σε όλο τον κόσμο. Ανάμεσα στις χώρες με το υψηλότερο ποσοστό βίας κατά των γυναικών είναι η Γουατεμάλα και το Μεξικό.

Στη συνοριακή πόλη Χουάρες περισσότερες από 600 γυναίκες βιάστηκαν και δολοφονήθηκαν κατά τα τελευταία 15 χρόνια, ωστόσο πολλοί πιστεύουν ότι ο πραγματικός αριθμός των θυμάτων ανέρχεται στις 5.000 γυναίκες.

Στη Γουατεμάλα, 2500 γυναίκες έχουν σκοτωθεί από το 2001. Μόνο το 2009, 708 γυναίκες δολοφονήθηκαν, δύο γυναίκες κάθε μέρα.

«Δολοφονούμαστε από τους πατεράδες μας, τους αδερφούς μας, τους πατριούς μας ... από τους ίδιους ανθρώπους που υποτίθεται ότι θα έπρεπε να μας φροντίζουν.

Οι περισσότερες από εμάς αναγκάζομαστε να ζήσουμε τη βία στη σιωπή, έτσι όταν κάποιος μας χτυπά ή μας φωνάζει, εμείς απλά να κλείνουμε τα μάτια μας και το αφήνουμε να περάσει. Πρέπει να έρθουμε σε επαφή και με άλλες γυναίκες και να μιλήσουμε γι 'αυτό, ώστε να καταλάβουμε, ότι αυτό δεν είναι εντάξει, δεν είναι φυσιολογικό», λέει η Ρεβέκκα Λανε, μια φεμινίστρια ράπερ στη Πόλη της Γουατεμάλας.

Στην περιοχή του Μεξικού και της Κεντρικής Αμερικής, ο όρος "feminicidio" – γυναικοκτονία, χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά στη μεξικανική συνοριακή πόλη Juárez, (Χουαρέζ), όπου τη δεκαετία του 1990 μια άνευ προηγουμένου αύξηση του αριθμού δολοφονημένων γυναικών ανησύχησε τη χώρα. Από το 1994, νέες, γυναίκες της εργατικής τάξης, συνήθως μεταξύ 13 και 18 ετών, έγιναν ο κεντρικός στόχος για φρικτά εγκλήματα. Τα θύματα βιάστηκαν και σκοτώθηκαν βίαια, τα σώματά τους βρισκόνταν πεταμένα στις εθνικές οδούς.

Παρόλο που ο ακριβής αριθμός των θυμάτων δεν έχει ποτέ τεκμηριωθεί λόγω έλλειψης τεκμηρίωσης και διαφάνειας εκ μέρους της κυβέρνησης του Μεξικού, υπολογίζεται ότι κατά μέσο όρο 250 γυναίκες σκοτώνονται κάθε χρόνο στη Χουάρες κατά τις τελευταίες δύο

δεκαετίες. Το 2010, η επίσημη εκτίμηση ήταν 326 θύματα. Οι εκτιμήσεις που κυκλοφόρησαν το 2012, υπολογίζουν πως πάνω από 1.800 γυναίκες έχουν εξαφανιστεί κατά την περίοδο των τελευταίων έξι χρόνων. Η πλειονότητα των θυμάτων είναι νεαρές, φτωχές γυναίκες από τις οποίες το ένα τρίτο περίπου έπεσαν θύματα απαγωγής επιστρέφοντας από τη δουλειά τους σε τοπικά εργοστάσια και κατόπιν βρέθηκαν άγρια δολοφονημένες σε διάφορα σημεία μέσα και γύρω από την πόλη. Λόγω των γεγονότων αυτών η Χουάρες αποκαλείται πόλη των νεκρών γυναικών.

Τα προβλήματα στη Χουάρες έφεραν στο φως το ζήτημα των ανθρωποκτονιών με βάση το φύλο στο Μεξικό, που περιγράφεται πλέον ως πανδημία γυναικοκτονίας από την Ana Gúezmes, την τοπική αντιπρόσωπο των Ηνωμένων Εθνών για τις γυναίκες. Το 2012, μετά από πιέσεις το Μεξικό θέσπισε επιτέλους μια αλλαγή στους νόμους του, ώστε να ασχοληθεί ειδικά με τους φόνους γυναικών. Ενώ η αλλαγή στη νομοθεσία αποτέλεσε ένα ουσιαστικό βήμα, η γυναικοκτονία έχει επιδεινωθεί τα τελευταία χρόνια. Τελευταία, εν μέσω ενός κύματος διαμαρτυρίας μετά τον φόνο ενός επτάχρονου κοριτσιού σε προάστιο της πόλης του Μεξικού, η κάτω βουλή του Μεξικού ενέκρινε την αύξηση των ποινών που προβλέπονται για τις γυναικοκτονίες και τη σεξουαλική κακοποίηση ανηλίκων.

Οι βουλευτές ψήφισαν να αυξηθεί η ποινή για τις γυναικοκτονίες σε 45 με 65 χρόνια κάθειρξη από 40 με 60 που ήταν. Επίσης αυστηροποίησαν τις ποινές για τη σεξουαλική κακοποίηση ανηλίκων σε 10 με 18 χρόνια κάθειρξη από 6 ως 13 που ήταν μέχρι τώρα.

Στο Μεξικό δέκα γυναίκες και κορίτσια δολοφονούνται κάθε ημέρα, σύμφωνα με τα στοιχεία της στατιστικής υπηρεσίας της χώρας. Το 2019 η κυβέρνηση κατέγραψε 1.006 θύματα γυναικοκτονιών, 912 το 2018 και 765 το 2017.

Ο αγώνας των γυναικών Ζαπατίστας

Την 1^η Γενάρη του 1994, χιλιάδες εξεγερμένοι ιθαγενείς Ζαπατίστας, άντρες και γυναίκες χωρίς πρόσωπα από τα Υψίπεδα, το Βορά και τη Σέλβα της Τσιάπας, κηρύσσουν τον πόλεμο στην εξουσία του χρήματος και καταλαμβάνουν πόλεις και χωριά της πολιτείας του νοτιοανατολικού Μεξικού. Το Ya Basta γίνεται η κραυγή της «εξέγερσης της αξιοπρέπειας» των από τα κάτω, των αποκλεισμένων για το σύστημα και την εξουσία.

Σε αυτόν τον αγώνα οι γυναίκες με τη συνεχή, επίπονη, ακούραστη και πολυεπίπεδη πάλη τους ενάντια στην τριπλή καταπίεση, ταξική, φυλετική και έμφυλη, αναδεικνύονται σε βασικό πυλώνα της αντίστασης. Γιατί πρέπει να αντιμετωπίσουν όχι μόνο τις επιθέσεις, κατασταλτικές, ιδεολογικές, πολιτικές και οικονομικές του κράτους και του συστήματος, αλλά και να συγκρουστούν με την πατριαρχική ηθική των συντρόφων τους. Ανατρέποντας αντιλήψεις αιώνων, διεκδικούν με δυναμισμό

και αποφασιστικότητα τη θέση τους, ως comandatas, αντάρτισσες, πολιτοφύλακες, μέλη αυτόνομων συμβουλίων, λειτουργοί εκπαίδευσης, υγείας, κλπ δίπλα στον άντρα σύντροφο τους στον κοινό αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

«Θέλουν η γη μας, τα εδάφη μας να μην είναι πια για μας αλλά να 'ρχονται τουρίστες να περιηγούνται, να έχουν τα μεγάλα ξενοδοχεία τους και τα μεγάλα ρεστοράν τους και τις επιχειρήσεις που θα τους προσφέρουν αυτές τις πολυτέλειες. Θέλουν να μετατρέψουν τα εδάφη μας σε τσιφλίκια που θα παράγουν πολυτελή ξυλεία, φρούτα και νερό. Να τα μετατρέψουν σε ορυχεία για να βγάσουν χρυσό, ασήμι, ουράνιο και όλα τα ορυκτά που υπάρχουν και που τα θέλουν οι καπιταλιστές. Θέλουν να

μετατραπούμε σε δούλες τους, σε υπηρέτριές τους, να πουλήσουμε την αξιοπρέπειά μας για λίγα νομίσματα το μήνα. Γιατί αυτοί οι καπιταλιστές και όσοι τους υπακούν από τις καινούργιες κακές κυβερνήσεις σκέφτονται ότι αυτό που θέλουμε είναι λεφτά.

Δεν μπορούν να καταλάβουν πως εμείς θέλουμε την ελευθερία, δεν καταλαβαίνουν ότι το λίγο που έχουμε πετύχει το πετύχαμε με αγώνα χωρίς να μας πληρώνει κάποιος, χωρίς συνεντεύξεις, χωρίς φωτογραφίες, χωρίς βιβλία, χωρίς δημοψηφίσματα, χωρίς δημοσκοπήσεις, χωρίς ψηφοφορίες, χωρίς μουσεία και χωρίς ψέματα.

Δεν καταλαβαίνουν ότι αυτό που εκείνοι αποκαλούν «πρόοδο» είναι ένα ψέμα, που δεν μπορεί ούτε καν την ασφάλεια των γυναικών να εξασφαλίσει. Στους κόσμους τους, προοδευτικούς ή συντηρητικούς, οι γυναίκες εξακολουθούν να δέρνονται, να βιάζονται, να δολοφονούνται.

Πόσες γυναίκες δολοφονήθηκαν σε αυτούς τους προοδευτικούς ή συντηρητικούς κόσμους την ώρα που εσύ διαβάζεις αυτές τις γραμμές, συντρόφισσα και αδερφή;

Ίσως το ξέρεις αλλά το λέμε καθαρά και εδώ: στα ζαπατίστικα εδάφη δεν έχει δολοφονηθεί ούτε μια γυναίκα εδώ και πολλά χρόνια. Παρ' όλα αυτά εμάς κατηγορούν για οπισθοδρομικές, αδαείς, ασήμαντες.» ...

«Αυτό που εμείς θέλουμε είναι η ελευθερία μας που κανείς δεν μας τη χάρισε, την κατακτήσαμε με αγώνα χύνοντας ακόμα και το αίμα μας. Πιστεύεις ότι όταν καταφτάσουν οι δυνάμεις των καινούργιων κακών κυβερνήσεων, οι παραστρατιωτικοί τους, οι εθνοφύλακές τους, θα τους δεχτούμε με τιμές, με ευγνωμοσύνη και χαρά; Όχι! Θα τους δεχτούμε με αγώνα και να δούμε εάν έτσι μάθουν τι σημαίνει γυναίκα Ζαπατίστας, που δεν πουλιέται, δεν παραδίνεται, δεν υποτάσσεται.»...

...«Συντρόφισσα και αδερφή:

Μη σταματήσεις να αγωνίζεσαι. Ακόμα και αν οι καταραμένοι καπιταλιστές και οι νέες κακές κυβερνήσεις κάνουν το δικό τους και μας εξαλείψουν από προσώπου γης, εσύ πρέπει να συνεχίσεις να αγωνίζεσαι στον τόπο σου.

Γιατί έτσι το συμφωνήσαμε στη συνάντηση: ότι θα αγωνιστούμε για να μην υπάρχει, σε οποιαδήποτε γωνιά του κόσμου, ούτε μια γυναίκα που να φοβάται επειδή είναι γυναίκα.

Εσένα σου λαχιάνει να αγωνιστείς στον τόπο σου, συντρόφισσα και αδερφή, και σε μας λαχιάνει εδώ, στη ζαπατίστικη γη.

Οι καινούργιες κακές κυβερνήσεις σκέφτονται ότι θα είναι εύκολο να μας νικήσουν, σκέφτονται πως είμαστε λίγες και ότι καμιά δεν μας στηρίζει από εκεί έξω, από τους άλλους κόσμους.

Αλλά, συντρόφισσα και αδερφή, ακόμα και μια να μείνει από μας, θα πολεμήσει για να υπερασπιστεί την ελευθερία μας.

Και δε φοβόμαστε, συντρόφισσα και αδερφή.

Αν δεν φοβηθήκαμε πριν 25 χρόνια που κανείς δεν μας έβλεπε, ακόμα λιγότερο τώρα που εσύ μας βλέπεις, όπως και να μας βλέπεις.

Συντρόφισσα, αδερφή:

Αφήνουμε στα χέρια σου το μικρό φως που σου χαρίσαμε.

Μην το αφήσεις να σβήσει.

Ακόμα και αν το δικό μας φως σβήσει με το αίμα μας, ακόμα και αν σβήσει σε κάποιους τόπους, εσύ φρόντισε το δικό σου. Μπορεί οι καιροί να 'ναι τώρα δύσκολοι αλλά πρέπει να συνεχίσουμε να είμαστε αυτό που είμαστε. Και αυτό που είμαστε είναι γυναίκες που αγωνίζονται.

Αυτά είναι όλα συντρόφισσα και αδερφή. Εν ολίγοις, δεν θα κάνουμε τη Συνάντηση δηλαδή, δεν θα μπορέσουμε να συμμετέχουμε.

Κι αν εσύ κάνεις τη συνάντηση στο δικό σου κόσμο και σε ρωτήσουν πού είναι οι γυναίκες ζαπατίστας, γιατί δεν ήρθαν, πες τους την αλήθεια, πες τους πως οι γυναίκες ζαπατίστας πολεμάνε στον τόπο τους για την ελευθερία τους σα γυναίκες.

Να προσέχεις συντρόφισσα και αδερφή. Ίσως να μην μπορέσουμε να ξαναϊδωθούμε.

Μπορεί να σου πουν να πάψεις να σκέφτεσαι τις ζαπατίστας γιατί ξόφλησαν πια. Δεν υπάρχουν πλέον ζαπατίστας, θα σου πουν.

Αλλά την ώρα που θα σκέφτεσαι ότι δεν υπάρχουμε πια, ότι ήδη μας νίκησαν, ξαφνικά, χωρίς να το πάρεις είδηση, θα δεις ότι σε βλέπουμε και ότι μία από μας σε πλησιάζει και σε ρωτάει ψιθυριστά στο αυτί, για να το ακούσεις μόνο εσύ: "πού είναι η μικρή φλογίτσα που σου δώσαμε;"»

Γράμμα των γυναικών ζαπατίστας προς τις γυναίκες του κόσμου που αγωνίζονται - Φλεβάρης 2019

ΠΕΡΟΥ

1995 και ο τότε πρόεδρος A. Fujimori ανακοινώνει ότι θα προσθέσει τη στείρωση (ως εναλλακτικό μέτρο αντισύλληψης) στις δωρεάν επεμβάσεις που θα παρέχει το κοινωνικό κράτος. “Οι περουβιανές πρέπει να ελέγχουν οι ίδιες τα σώματά τους”, έλεγε με στόμφο. Το πρόγραμμα αυτό είχε, φαινομενικά, ως στόχο τη μείωση της αναπαραγωγής της φτώχειας. Η παγκόσμια κοινότητα και κάποιες φεμινιστικές οργανώσεις υποδέχτηκε το γεγονός αυτό ως μία πραγματική ανάσα για τις κοινωνικά πιο αδύναμες ομάδες.

τους, μένοντας να μεγαλώνουν μόνες τους τα παιδιά που ήδη είχαν.

Ίσως εάν γνώριζαν για την πρόσφατη ιστορία στις Η.Π.Α ή/και αλλού να μπορούσαν να προβλέψουν τη συνέχεια. Περίπου 7,500 (το 96% γυναικών) στείρωθηκαν παρά τη θέληση τους, κατ' εντολή του κράτους. Η συντριπτική πλειοψηφία ήταν φτωχές, γηγενείς. Σε πολλές περιπτώσεις, οι γυναίκες αυτές εγκαταλείφθηκαν από τους συζύγους τους, μιας και πλέον δεν ήταν παρά χαλασμένες αναπαραγωγικές μηχανές στα μάτια

Περού 2015
η αρμόδια επιτροπή απορρίπτει το αίτημα που είχε κατατεθεί ώστε να κατοχυρωθεί το δικαίωμα στην έκτρωση μετά από βιασμό. Μέχρι και σήμερα η έκτρωση είναι νόμιμη μόνο

σε περίπτωση που διατρέχει άμεσο κίνδυνο η ζωή της μητέρας (ο νόμος αυτός υφίσταται από το 1924! χωρίς καμία μεταρρύθμιση). Το πλήγμα για τις γυναίκες των χαμηλότερων τάξεων είναι σαφώς μεγαλύτερο. Είναι γεγονός ότι αυτές που θίγονται περισσότερο από αυτούς τους περιορισμούς είναι όσες δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους, ταξιδεύοντας σε χώρες όπου οι εκτρώσεις είναι νόμιμες. Όπως αντίστοιχα είναι γεγονός ότι οι άντρες της εξουσίας θα βρουν τρόπο να ξεφορτωθούν τις δικές τους ανεπιθύμητες εγκυμοσύνες.

ΠΕΡΟΥ 22/10/2017: γυναίκα που συμμετέχει στην απογραφή βιάζεται από ερωτηθέντα και διαρρέει το βίντεο της επίθεσης. Μάλλον ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε ένα ήδη υπερχειλισμένο ποτήρι. Βγαίνουν στο δρόμο και ούτε λένε να τον αφήσουν για να βρουν τη βολή που δεν είχαν. Έχουν άλλωστε πολύ σοβαρό λόγο...

2017 και το έτος μετράει 94 γυναικοκτονίες, 2100 βιασμούς ανηλικών, 28000 περιστατικά έμφυλης βίας.

2019 και οι γυναικοκτονίες είναι οι περισσότερες της δεκαετίας!

Όλα τα παραπάνω αποδεικνύουν για μία ακόμη φορά τη συστηματική προσπάθεια να ελέγχουν οι από πάνω τα σώματα των από κάτω, σύμφωνα με

τα συμφέροντα της εκάστοτε εποχής. Ασκούν τη δύναμη τους για να διασφαλίσουν ότι δε θα γεννιούνται όσα παιδιά οι ίδιοι δε θέλουν, θα γεννιούνται όσα οι ίδιοι θέλουν κι ότι μπορούν να ρίχνουν και καμία, έτσι για να θυμούνται όλες ποια είναι η θέση τους, μένοντας φυσικά ατιμώρητοι.

Λίγος κρατικός μηχανισμός, λίγη υπέροχη καθολική εκκλησία, λίγο τα ρατσιστικά κατάλοιπα της αποικιοκρατίας και μία δόση μάτσο κουλτούρα αποτελούν άλλωστε τον άριστο συνδυασμό για καταπίεση.

Όμως οι γυναίκες του Περου γνωρίζουν καλά από κοινωνική πάλη.

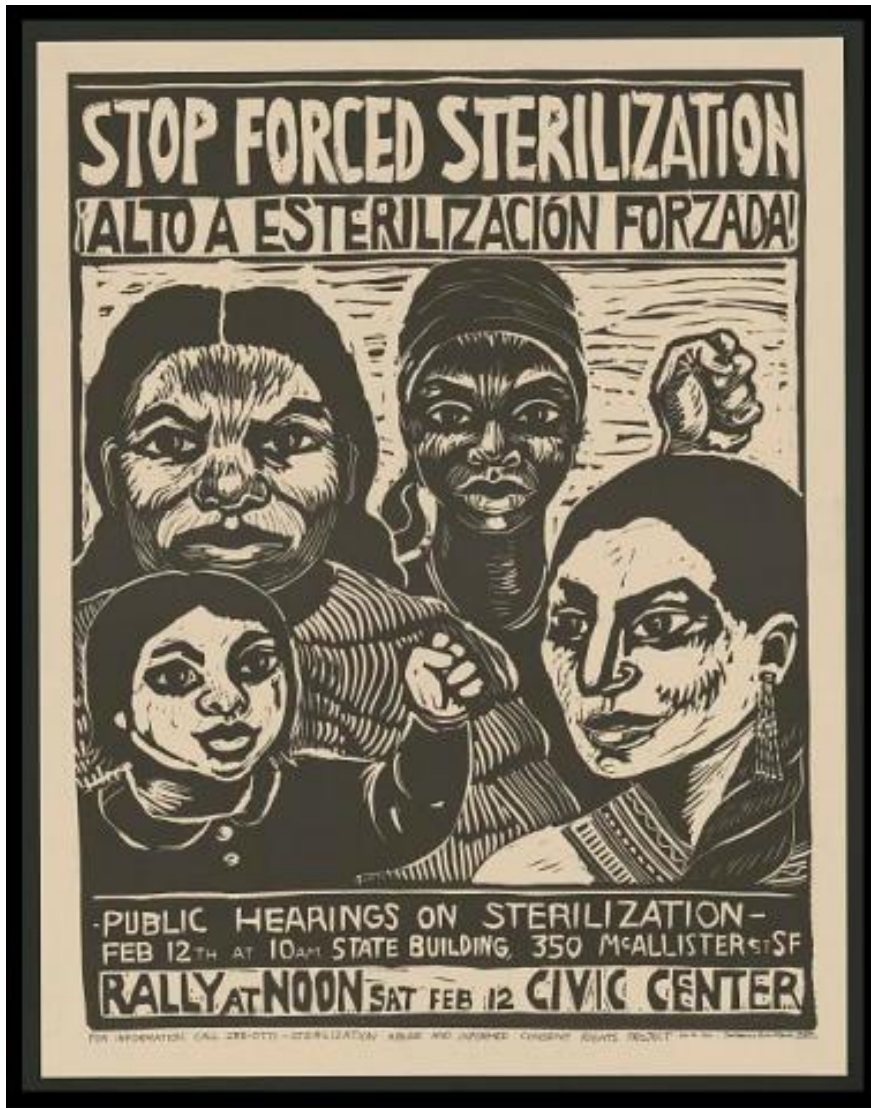
Από τις απεργίες και τις διαδηλώσεις μεχρι τα comedores (χώροι οπου οι γυναίκες μαγειρεύουν συλλογικά για την κοινότητα τους, συνδιαλέγονται και δημιουργούν δίκτυα αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας).

Οι γηγενείς, οι απόγονες των σκλάβων, οι μιγάδες έχουν να αντλήσουν από τα ιστορικά τους κινήματα, αφήνοντας στην άκρη τον ελιτιστικο νεοφιλελεύθερο φεμινισμό που αρκετά έχει βλάψει τις ίδιες και τις κοινότητες τους.

Και δεν είναι οι μόνες! όλη η Λατινική Αμερική φλέγεται!
Ώσπου ο καπνός ετούτης της φωτιάς να φτάνει τις κορυφές των Άνδεων και οι στάχτες της να στολίσουνε τη Λίμα.

Ροζάβα

Με το σύνθημα «η επανάσταση δεν θα σώσει τις γυναίκες, αλλά χρειάζεται τη σκέψη, την οργάνωση και τη δράση των γυναικών, η επανάσταση χρειάζεται το χρώμα της γυναίκας», έγινε το 1986 το πρώτο βήμα για την οργάνωση του γυναικείου στρατού.

Το 1995 ιδρύθηκε ο στρατός γυναικών (YAJK) στο Βόρειο Κουρδιστάν. Αυτός είναι και ο πρώτος στον κόσμο γυναικίος στρατός που φτιάχτηκε ποτέ. Ο στόχος του δεν είναι μόνο να έχει στρατιωτικό χαρακτήρα αλλά κυρίως να είναι ένα εργαλείο ανταλλαγής σκέψεων, να είναι ένα μέσο για ν' ανακαλύψει κανείς το μέτρο της ομορφιάς, να είναι ένα όργανο που συναποφασίζει και δρα.

Το 1999 ιδρύθηκε το Γυναικείο Κόμμα των Κουρδισσών. (PJKK).

Αυτός ο σκληρός αγώνας των γυναικών απλώθηκε σε όλα τα κομμάτια του Κουρδιστάν (που βρίσκονται στη Συρία, στο Ιράν και στο Ιράκ).

Οι γυναίκες έχουν πολλές ένοπλες και μη ένοπλες οργανώσεις στη Ροζάβα και η ενίσχυση των δικαιωμάτων των γυναικών αποτελεί βασικό στόχο της πολιτικής και κοινωνικής ατζέντας.

Βασική συνιστώσα του μοντέλου άμεσης δημοκρατίας που τίθεται στη Ροζάβα είναι η συνειδητοποίηση. Κάθε σημαντική θέση σε πολιτικά και στρατιωτικά ιδρύματα διευθύνεται από άνδρα και γυναίκα. Αυτό διασφαλίζει την εξισορρόπηση των φύλων στην λήψη αποφάσεων, καθώς και ένα γενικό επίπεδο λογοδοσίας για τη θέση, καθώς απαιτεί από δύο άτομα να καταλήξουν σε συμφωνία σχετικά με τις αποφάσεις που λαμβάνονται. Η ποσόστωση των φύλων είναι το 40% και απαιτείται από όλα τα συμβούλια προκειμένου η ψηφοφορία να λάβει χώρα.

Ο φεμινισμός, και συγκεκριμένα η γυναικολογία (jineology, η επιστήμη των γυναικών), είναι κεντρικό στοιχείο της κοινωνικής επανάστασης που λαμβάνει χώρα στη Ροζάβα.

Ένα μεγάλο μέρος της επανάστασης εστιάζεται στην αντιμετώπιση των ακραίων επιπέδων βίας που έχουν υποστεί οι γυναίκες στην περιοχή καθώς και στην αύξηση της ηγεσίας των γυναικών σε όλους τους πολιτικούς θεσμούς.

Σε κάθε πόλη και χωριό υπό τον έλεγχο του YPG (Μονάδες Προστασίας του Λαού/Κουρδική πολιτοφυλακή), ιδρύεται ένα γυναικείο σπίτι. Πρόκειται για κοινοτικά κέντρα που διευθύνονται από γυναίκες, παρέχοντας υπηρεσίες σε επιζώντες ενδοοικογενειακής βίας, σεξουαλικής επίθεσης και άλλες μορφές βλάβης. Αυτές οι υπηρεσίες περιλαμβάνουν συμβουλευτική, οικογενειακή διαμεσολάβηση, νομική υποστήριξη και συντονισμό ασφλών κατοικιών για γυναίκες και παιδιά. Επιπλέον περιλαμβάνονται μαθήματα για την οικονομική ανεξαρτησία και προγράμματα κοινωνικής χειραφέτησης.

Η αλλαγή της φιλοσοφίας απέναντι στα δικαιώματα των γυναικών δεν ήταν εύκολη και ακόμη και σήμερα δεν είναι καθολική. Η πρόοδος που έχει επιτευχθεί μέχρι σήμερα όμως, είναι χωρίς προηγούμενο, ίσως για ολόκληρο τον αραβικό κόσμο.

Η κατάσταση λοιπόν στη Ροζάβα σήμερα, όσον αφορά τα δικαιώματα των γυναικών, έχει ως εξής. Απαγορεύεται ο γάμος πριν τα 18, κατάργηση της προίκας, δικαίωμα επιλογής συζύγου, αυστηρή τιμωρία της ενδοοικογενειακής βίας, ισότητα ενώπιον του νόμου, δικαίωμα επιμέλειας στην μητέρα των παιδιών, δικαίωμα στην αντισύλληψη, ισότητα στα θέματα κληρονομιάς και τέλος πλήρη απαγόρευση αναχρονιστικών παραδόσεων όπως η «σαρία».

Three women
representing the different groups
of the Zapatista Army of National Liberation
in the Chiapas region.

WOMEN DEFEND ROJAVA

JOIN THE RESISTANCE.

Σήμερα θα πάρουμε πίσω τους δρόμους, γιατί μαζί μπορούμε να τερματίσουμε τη βία κατά των γυναικών.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Το **φεμινιστικό κίνημα** στην Βραζιλία ξεκίνησε το **1932**. Μία μικρή ομάδα γυναικών διανοουμένων εν ονόματι Patriotic Ladies με ηγέτιδα την **Bertha Lutz** απαίτησαν το δικαίωμα της γυναικείας ψηφοφορίας. Αν και το κίνημα ήταν ολιγάριθμο, κατάφερε να επιτύχει τον σκοπό του. Το **1933**, **εξελέγησαν για πρώτη φορά γυναίκες πολιτικοί στο κοινοβούλιο της Βραζιλίας**. Η επιτυχία αυτή επιβεβαιώθηκε με την συνταγματική αναθεώρηση του 1934.

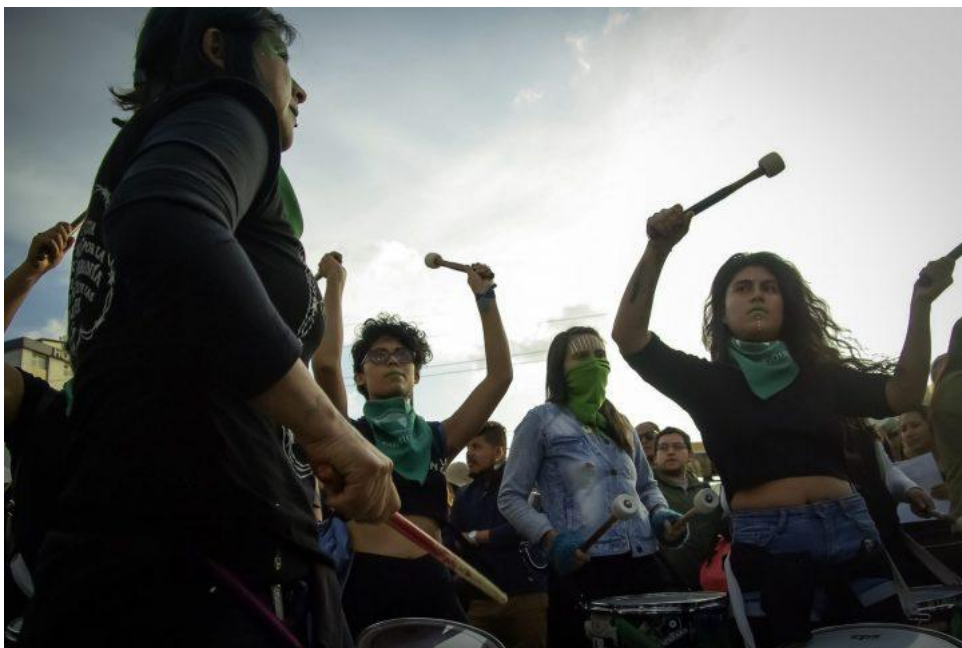
Δεύτερη ημερομηνία ορόσημο αποτελεί το 1988. Μετά από μαζική απαίτηση αγροτικής μεταρρύθμισης, η κυβέρνηση της Βραζιλίας χορήγησε στις γυναίκες το δικαίωμα τίτλων αγροτικής ιδιοκτησίας. Αυτό θεωρήθηκε τεράστια επιτυχία δεδομένου ότι μέχρι τότε οι γυναίκες της Βραζιλίας δεν είχαν δικαιώματα ιδιοκτησίας.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Πιο πρόσφατα, το γυναικείο κίνημα συσπειρώθηκε ξανά στη Βραζιλία και βγήκε στους δρόμους διαδηλώνοντας ενάντια στον ακροδεξιό υποψήφιο Jair Bolsonaro σχεδόν σε 200 πόλεις της Βραζιλίας.

Οι γυναίκες μιλούν :

Ποιες είμαστε;

Είμαστε γυναίκες, εκατομμύρια και διαφορετικές. Είμαστε Βραζιλιάνες και μετανάστριες. Νεαρές και με λευκά μαλλιά. Μαύρες, λευκές, αυτόχθονες. Τρανσέξουαλ και τραβεστί. Είμαστε LGBT, αγαπάμε τους άνδρες, τις γυναίκες ή και τα δύο. Παντρεμένες και μόνες. Μητέρες, κόρες, γιαγιάδες. Είμαστε εργαζόμενες, νοικοκυρές, φοιτήτριες, καλλιτέχνες, δημόσιοι υπάλληλοι, μικρού βεληνεκούς επιχειρηματίες, πλανόδιες πωλήτριες, άστεγες, ακτήμονες. Απασχολούμενες και άνεργες. Γυναίκες διαφορετικών θρησκειών και χωρίς θρησκεία.

Σήμερα βρισκόμαστε με το κεφάλι ψηλά στους δρόμους σε όλη τη Βραζιλία, διότι ο υποψήφιος για την προεδρία της χώρας απειλεί τα επιτεύγματά μας και την ήδη δύσκολη ύπαρξή μας με μια συζήτηση που βασίζεται στο μίσος, τη μισαλλοδοξία, τον αυταρχισμό και την οπισθοδρόμηση.

ΧΙΛΗ

Αυτή την στιγμή οι εξεγερμένοι της Χιλής αντιμετωπίζουν στους δρόμους όλη την “γκάμα” της κρατικής καταστολής, αφού εκτός από τα πολυβόλα και τα δακρυγόνα της αστυνομίας, ο πρόεδρος Πινιέρα αποφασίζει να θέσει σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης την πόλη του Σαντιάγο, στέλνοντας τανκς στους δρόμους αυτής και εφαρμόζοντας το μέτρο απαγόρευσης της κυκλοφορίας τις βραδινές ώρες. Είναι η πρώτη φορά μετά την πτώση της δικτατορίας του Πινοσέτ στην Χιλή που ο στρατός κατεβαίνει στους δρόμους για να καταστείλει τους διαδηλωτές, ενώ ήδη την στιγμή που μιλάμε υπάρχουν χιλιάδες συλληφθέντες και τουλάχιστον 23 νεκροί (υπάρχουν πηγές που αναφέρουν παραπάνω), οι 4 εκ των οποίων από τα πυρά των μπάτσων ενώ άλλοι πατήθηκαν από οχήματα του στρατού .

Ένα από τα κεντρικά συνθήματα που ακούγεται στους δρόμους της Χιλής είναι ότι “η εξέγερση στη Χιλή δε γίνεται για τα 30 πέσος, αλλά για τα 30 χρόνια”. Θέλοντας να καταδείξει ότι μπορεί η αφορμή της εξέγερσης να ήταν η αύξηση στις τιμές των εισιτηρίων αλλά οι αιτίες και οι λόγοι βρίσκονται στο ίδιο το σύστημα τα βαθύτερα χαρακτηριστικά του οποίου δεν έχουν αλλάξει μετά την πτώση της δικτατορίας του Πινοσέτ.

Κεντρικό ρόλο στις κινητοποιήσεις κατέχουν και οι γυναίκες οι οποίες κατανοούν καλύτερα από τον καθένα το σύνθημα της χιλιανής εξέγερσης «η κανονικότητα είναι το πρόβλημα». Οι χιλιάδες γυναίκες που τον περασμένο Ιούλιο είχαν διεκδικήσει δυναμικά την ελεύθερη έκτρωση, τώρα, πρωτοστάτησαν στις διαδηλώσεις. Τα κοινωνικά δίκτυα πλημμύρισαν με τη φωτογραφία της χορεύτριας, που ντυμένη στα κόκκινα, μοιάζει σαν να πετάει περήφανα ανάμεσα στα τεθωρακισμένα οχήματα του στρατού, με το βίντεο της σοπράνο που τραγουδάει μια άρια την ώρα της απαγόρευσης κυκλοφορίας, με τη γειτονιά να ξεσπάει σε χειροκροτήματα και σε επευφημίες καθώς επίσης και με το γνωστό τραγούδι-performance “ο βιαστής είσαι εσύ” από τη φεμινιστική συλλογικότητα LasTesis.

Σύμφωνα με το Εθνικό Ινστιτούτο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Indh: Instituto Nacional de Derechos Humanos), από τους 4271 που έχουν συλληφθεί από την αρχή της εξέγερσης, 656 είναι οι γυναίκες, 471 οι έφηβοι. Παράλληλα έχουν κατατεθεί 19 καταγγελίες για βασανισμό και βιασμό. Πολλές από τις γυναίκες που συνελήφθησαν είναι ακόμη εξαφανισμένες, ενώ οι γυναίκες που συλλαμβάνονται γυμνώνονται μπροστά στους αστυνομικούς και τους στρατιωτικούς και, με τη μύτη του όπλου στα γεννητικά τους όργανα, δέχονται απειλές βιασμού και θανάτου, όταν δεν βιάζονται πραγματικά όπως η Ντανιέλα Καράσκο, καλλιτέχνις δρόμου, που βρέθηκε κρεμασμένη με χειροπέδες, βιασμένη, με σημάδια σε όλο της το σώμα, μετά τη σύλληψή της από τους καραμπινέρος. Σύμφωνα με την αστυνομία αυτοκτόνησε!

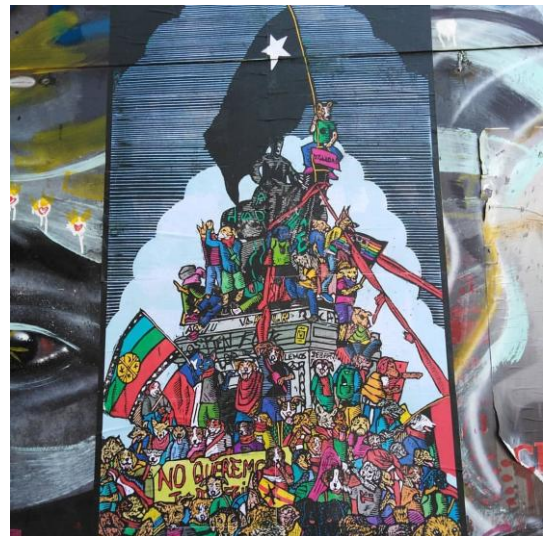

Οι αντιστάσεις των γυναικών απέναντι στη βία δεν σταματούν και σε όλη τη χώρα ζητούν δικαιοσύνη για τα θύματα της καταστολής και ριζικές αλλαγές στο πολιτικό-οικονομικό μοντέλο της χώρας, μαζί με την αλλαγή του Συντάγματος και δηλώνουν ξεκάθαρα ότι «Δεν ξέρουμε τι θα συμβεί αλλά δεν επιστρέφουμε στην κανονικότητα. Το Σύνταγμα είναι ακόμα του Πινοσέτ και πρέπει να αλλάξει. Γι' αυτό θα συνεχίζουμε να γεμίζουμε τους δρόμους με το σώμα μας».

Η Χιλή τα χρόνια της δικτατορίας ήταν – πέρα από ένα από τα καταπιεστικότερα κράτη του πλανήτη όσον αφορά τις αστικές “ελευθερίες” – ένα κράτος-πειραματόζωο πάνω στο οποίο εφαρμόστηκαν οι πιο ακραίες νεοφιλελεύθερες οικονομικές μεταρρυθμίσεις. Ιδιωτικοποιήθηκαν τα πάντα (με αποκορύφωμα το ασφαλιστικό), εφαρμόστηκαν σκληρά μέτρα δημοσιονομικής σταθερότητας στα πρότυπα του ΔΝΤ με αποτέλεσμα την βίαια ανακατανομή του εισοδήματος υπέρ των πλουσίων και ισχυρών τάξεων, την ένταση των ταξικών αντιθέσεων, την περικοπή των δημόσιων δαπανών, την εκτίναξη της ανεργίας κλπ. Όλα αυτά με την αगाστή συνεργασία της ομάδας τεχνοκρατών οικονομολόγων (την λεγόμενη σχολή του Σικάγο), οι οποίοι εκμεταλλευόμενοι την σιδηρά πυγμή της δικτατορίας προσπάθησαν να επιβάλλουν τον απόλυτο καπιταλιστικό παράδεισο στη Χιλή.

Η αναφορά στα χρόνια της δικτατορίας Πινοσέτ δεν είναι τυχαία. Αν κανείς θέλει να αναζητήσει τις αιτίες πίσω από την εξέγερση στην Χιλή, μπορεί να κοιτάξει την πραγματικότητα που βιώνουν οι φτωχοί και οι αποκλεισμένοι. Παρά τη μετάβαση στην αστική δημοκρατία και στις κατ’ επίφαση ελευθερίες που αυτή προσφέρει ο πυρήνας της οικονομικής πολιτικής που υιοθετήθηκε από τον Πινοσέτ έμεινε ίδιος και अपαράλλαχτος, ενώ είναι κοινή διαπίστωση ότι το καθεστώς του Πιγιέρα έχει άμεσες διασυνδέσεις με την δικτατορία του Πινοσέτ. Οι βασικοί τομείς της οικονομίας είναι όλοι σε ιδιωτικά χέρια, το ασφαλιστικό Πινοσέτ (το ίδιο που θέλει να εφαρμόσει και η κυβέρνηση της ΝΔ στην Ελλάδα) το οποίο επιβάλλει σε κάθε εργαζόμενο/η να δίνει το 10% του μισθού του σε 6 ασφαλιστικά μονοπώλια εφαρμόζεται ακόμα, το 54% του πληθυσμού αμείβεται με 440 Ευρώ το μήνα κατά μέσο όρο από τα οποία πρέπει να δίνει το 1/6 για τις μετακινήσεις του από και προς τα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς. Και όλα αυτά ενώ όλοι οι δείκτες παρουσιάζουν τη Χιλή ως μια από τις πλουσιότερες χώρες στη Λατινική Αμερική με 2% πληθωρισμό και “ανάπτυξη” που αναμένεται να φτάσει στο 2,5% του ΑΕΠ. Άλλο ένα παράδειγμα πως οι δείκτες ανάπτυξης των κρατών δεν είναι παρά οι δείκτες κερδοφορίας του κεφαλαίου και δεν έχουν το παραμικρό αντίκρισμα στις ζωές των από τα κάτω που συνεχώς υποτιμούνται από τις επιταγές της σύγχρονης οικονομικής δικτατορίας.

Τα σημερινά εξεγερσιακά γεγονότα δεν συνέβησαν έτσι ξαφνικά, αντιθέτως “πατάνε” πάνω στις δεκάδες στιγμές ανταρσίας του παρελθόντος. Στις εκτεταμένες συγκρούσεις ενάντια στην εκπαιδευτική μεταρρύθμιση του Πιγιέρα το 2011. Στις συχνές συγκρούσεις αναρχικών και νεολαίων με τις δυνάμεις καταστολής έξω από τα πανεπιστήμια. Στις δεκάδες επιθέσεις ομάδων άμεσης δράσης. Στις ένοπλες απαλλοτριώσεις ναών του κεφαλαίου από αναρχικούς συντρόφους. Στις απεργίες πείνας των αξιοπρεπών αιχμαλώτων στα Χιλιανά κολαστήρια. Στους αγώνες των Mapuche για Γη και Ελευθερία ενάντια στο κράτος και τις πολυεθνικές εταιρείες που λυμαίνονται τις εκτάσεις τους. Στις μαχητικές διαδηλώσεις όλα τα προηγούμενα χρόνια. Να λοιπόν που η οργάνωση, οι συγκρούσεις, οι υποδομές και κυρίως η μαχητικότητα και η αποφασιστικότητα πέρα από το να κρατάνε “τη φλόγα αναμμένη” δημιουργούν το κατάλληλο έδαφος για να πραγματοποιηθούν τα μεγάλα εξεγερσιακά γεγονότα που όλοι επιθυμούμε.